

ע"פ 22482/12/14 - יום טוב טוביה גלבוט נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים
ע"פ 22482-12-14 גלבוט נ' מדינת ישראל
27 מאי 2015

בפני: כב' הנשיאה דבורה ברלינר, אב"ד

כב' השופטת מרים סוקולוב

כב' השופטת אסתר נחליאל-חיאט

המערער: יום טוב טוביה גלבוט

נגד

המשיבה: מדינת ישראל

נוכחים:

המערער וב"כ - עו"ד ליאור גולן

ב"כ המשיבה - עו"ד דפנה יבין

מערער 1 - נאשם יום טוב טוביה גלבוט

[פרוטוקול הושמט]

פסק דין

1. כתב האישום בתיק זה מייחס למערער עבירה של תקיפת זקן הגורמת חבלה של ממש, עבירה לפי סעיף 368(א) לחוק העונשין. על-פי הנטען, בתאריך 5.9.11 התגלע סכסוך בין המערער שבפנינו, שהיה נהג מונית בזמן מעשה, לבין המתלונן בתיק זה שהוא יליד 1929. המתלונן סירב לשלם או התמקח על המחיר ובתגובה, כך על-פי הנטען, תקף המערער את המתלונן בכך שמשך מכיסו את הפלאפון ודחף אותו. המתלונן נפל על הרצפה ונגרמו לו חבלות כדלקמן:

עמוד 1

פצע מדמם ביד שמאל, רגישות בצלעות, חתך שטחי במרפק יד ימין, פצע שפשוף בגב יד ימין ופצעים קטנים מעל הברכיים בשתי הרגליים.

2. בית משפט קמא (כב' השופטת ה' נאור) שמע ראיות בתיק זה ולאחר מכן הרשיע את המערער על בסיס הראיות שבפניו. בפני בית המשפט היו למעשה ארבעה עדים מרכזיים:

המתלונן, המטפלת הפיליפינית שסעדה אותו והיתה נוכחת בזמן מעשה וכן עדת ראייה שנקלעה למקום. כל אלה העדים המרכזיים מטעם התביעה; ומטעם המערער - הוא עצמו.

בית משפט קמא קיבל את עדויותיהם של המטפלת הפיליפינית ושל עדת הראיה וקבע בצורה שאינה משתמעת לשתי פנים, כי מדובר בעדות אמינות שהוא נותן אמון מלא בגרסתן. בלשונו של בית משפט קמא: **"אל מול גרסתו של הנאשם הלוקה בחלקים ממנו... בחוסר היגיון המעורר תמיהות עומדת גרסתם של המטפלת ושל עדת הראיה שלא מצאתי להטיל דופי במהימנותן..."**.

ובהמשך: **"התרשמתי גם ממהימנות עדותה של המטפלת שתיארה את כל השתלשלות האירוע... עדותה התאפיינה בתיאור הגיוני של כל שלבי ההתרחשות..."**.

ועוד בהמשך: **"עדותה של עדת הראיה כאמור מחזקת את אמינות גרסתה של המטפלת"**.

באשר למתלונן, קבע בית משפט קמא כי בעדותו בבית המשפט נפלו אי דיוקים וסתירות, אולם ככל הנראה מדובר בסתירות ואי דיוקים שהם חלק מגילו של המתלונן שהיה כבן 84 בעת שהעיד בבית המשפט. בלשונו של בית המשפט: **"...מצאתי לייחס זאת להתרשמותי מגילו ומהפגיעה בזכרונו, לכן התייחסותי לגרסתו לצורך קביעת ממצאים מצטמצמת רק לאותן עובדות שבעיקרון מוזכרות בהודעתו במשטרה סמוך לקרות האירוע, ככל שהן מתיישבות עם הראיות האחרות"**.

קביעה נוספת בנושא המהימנות היא הקביעה שמתייחסת למערער. לגבי המערער אמר בית משפט קמא כי: **"על פניו לא ניתן למצוא סתירות רבות בין תיאור האירוע על-ידי הנאשם במשטרה, לבין התיאור אותו מסר בעדותו בבית המשפט. עם זאת, מעוררת גרסתו לא מעט תמיהות הנוגעות להגיונה וסבירותה של גרסתו"**.

על סמך האמון שנתן בעדות המטפלת ועדת הראיה וחוסר הסבירות בגרסת המערער, הרשיע בית משפט קמא את המערער.

על הכרעת הדין המרשיעה הערעור בפניו.

3. טענתו המרכזית של הסנגור הינה, כי יש להשתית את הממצאים בתיק זה באמת על בחינה עצמאית על-ידי ערכאת הערעור של סבירות הגרסאות השונות שנשמעו בפני בית משפט קמא. למעשה העתירה היא, כי בית משפט זה יעשה את מלאכתה של הערכאה הראשונה, ויקבע, כי גרסתו של המתלונן, גם

כאשר היא נתמכת ונשענת בעיקרה על עדות המטפלת ועדת הראיה, אינה סבירה.

במילים אחרות: משום שב"כ המערער מודע להלכה שהיא בבחינת מושכל יסוד, כי ערכאת ערעור אינה מתערבת ככלל בממצאי מהימנות, הוא מנסה להרחיק את האדנים עליהם נשענת הכרעת הדין מקביעות המהימנות לעבר סבירות הגרסה.

נקדים מאוחר למוקדם ונאמר כבר בשלב זה, כי מדובר בהכרעת דין "קלאסית" הנשענת על קביעות מהימנות. קביעות המהימנות מנומקות. הסנגור לא הצליח להצביע ולו על בדל סיבה מדוע זה המקרה החריג שבו ערכאת הערעור תתערב בממצאי המהימנות, שעל כן יש לדחות את הערעור.

4. לטענת הסנגור, השתלשלות האירועים היתה כדלקמן:

המתלון התווכח עם המערער על גובה שכר הנסיעה אותו אמור היה לשלם למערער. המתלון עזב את המונית. לאחר שהתרחק מהמונית, ככל הנראה מעד ונפל. אחרי שמעד ונפל בחר להטיח במערער כאילו הוא זה שדחף אותו וגרם לנפילתו. לא היתה מחלוקת, כך לטענת הסנגור, שמי שסייע להרים את המתלון לאחר שנפל היו שני בחורים צעירים שעברו במקום. וראה זה פלא, הבחורים הצעירים, למרות שסייעו להרים את המתלון, לא ראו להישאר במקום, לא ראו להשאיר את פרטיהם והלכו מהמקום. ככל הנראה משום שהבינו כי בכך הסתיים האירוע. בעדותה של עדת הראיה נזכר רק בחור אחד ובעדותה של המטפלת הם לא נזכרים כלל.

5. האמור לעיל מתבסס על גרסת המערער שאלו עיקריה:

המתלון אכן התרחק מהמקום לאחר שלא שילם מאומה, גם לא את הסכום שמלכתחילה הסכים לשלם. לאחר שהתרחק מהמקום הודיע לו המערער כי הוא יזעיק משטרה, שהרי לא קיבל את המגיע לו. המערער פנה לרכבו כדי לחייג מהדיבורית ברכב ולהזעיק את המשטרה, ולפתע בעודו רחוק מהמתלון ראה שהמתלון נפל, הוא זה שניגש להרים את המתלון וכל טענתו של המתלון כאילו תקף אותו, היא בבחינת עורבא פרח, לא היו דברים מעולם.

לתמיכה בגרסתו טוען המערער כי אין מחלוקת על כך שהוא השאיר קבלה. וכי יעלה על הדעת שהוא ישאיר קבלה ובה פרטיו המלאים אם אכן תקף את המתלון ולא סייע בהרמתו?

המערער עזב את המקום אכן לאחר שקיבל את אותו סכום שקיבל ונתן קבלה, משום שמבחינתו האירוע הסתיים, שעל כן אין גם לייחס משמעות מפלילה לעצם עזיבתו את המקום.

6. באשר לגרסת עדת הראיה:

על פניו מדובר בעוברת אורח שראתה מה שראתה ועל כך העידה. לדבריה - היא ראתה לפחות את חלקו השני של האירוע. המתלון היה על הרצפה והורם בעזרת אחרים. בכך לא הסתיים האירוע. המערער ניסה להוציא מידי המתלון את הפלאפון מכיסו ולקחת מכיסו כסף.

לטענת ב"כ המערער, עדת הראיה איננה עדה אובייקטיבית. מדובר בגננת העובדת במקום מזה 8 שנים. גן הילדים נמצא בסמוך לביתו של המתלון, מן הסתם אותה גננת רצתה לסייע בידי המתלון ועל כן אמרה מה

שאמרה. בפועל לא היתה כלל במקום וגרסתה מצוצה מן האצבע.

שאלת נוכחותה של עדת הראיה (להלן: "**הגננת**") הוצבה בחזית המריבה, והמחלוקת בנקודה זו בין הצדדים היא חדה וברורה: האם היתה או לא היתה הגננת במקום. בנוסף לכך הטענה המרכזית היא כאמור שגרסת המתלון איננה הגיונית, איננה סבירה ומטעם זה לא ניתן להאמין גם לשתי עדות הראיה שהן המטפלת ו"הגננת".

7. באת-כח המדינה מפנה לכך שעל קיומה של הגננת נודע למשטרה כ- 40 דקות בלבד אחרי האירוע, דהיינו פרק זמן שלא אפשר למתלון לקשור איתה קשר כלשהו ולהמציא את קיומה יש מאין. על פני הדברים אין שום קשר בין הגננת לבין המתלון, גם אם היא עובדת בגן ילדים המצוי בסמוך לבית מגוריו.

בית משפט קמא צריך היה לבחור למי להאמין, האם לגננת שהיא עדת ראיה שדבריה תמכו בעדות המטפלת או למערער שהכחיש את קיומה מכל וכל. בית משפט קמא אמר את דברו בנושא זה ובכך למעשה חתם את גורלו של תיק זה. כפירתו בקיומה של עדת הראיה מהווה גם שקר שיכול להצטרף ליש, קרי: לעדויות עצמן הן של המטפלת והן של העדה.

8. שקלנו את טיעוני הסנגור ודעתנו היא כי מדובר בערעור שאין בו מאום וטוב היה שלא הוגש משיוגש. כפי שפתחנו ואמרנו מדובר בפסק דין שנשען רובו ככולו על ממצאי מהימנות ולא מצאנו כל סיבה להתערב בו.

נתחיל דווקא מעדותה של הגננת - לא הובאה ולו בדל ראיה המצביעה על כך כי קיים היה קשר כלשהו בין המתלון לבינה. העובדה שהיא עובדת בגן ילדים סמוך אינו מצביע על קשר כלשהו בין השניים. בית משפט קמא סבר כי הטענה שמדובר בעדה ש"התנדבה" למסור עדות לטובתו של המתלון בשל הקרבה של גן הילדים שבו היא עובדת לבית המתלון, או שמא משום שהיא נוהגת לחנות במקום שלמתלון בעלות כלשהי עליו, היא בבחינת תיאוריית "קונספירציה" שאין לה ידיים ורגליים ובדין כך. לא הוכחה בעלות של המתלון באותו מקום בו חונה העדה, ולא הוכח קשר ביניהם. לשיטתנו, עצם העובדה שהמערער נזקק לתיאוריה מסוג זו כדי להשתית עליה את הגנתו, מצביעה על חוסר הממשות שבטענותיו.

9. באשר להשתלשלות הדברים: בית משפט קבע השתלשלות בת שני שלבים: בשלב הראשון אכן תקף המערער את המתלון וגרם לנפילתו של זה האחרון. בשלב זה עדיין לא נכחה הגננת. היא הגיעה למקום לאחר שהמתלון כבר נפל והיתה עדה לכך שאכן היה מי שסייע בהקמתו. לא מצאנו ממש בטענה כי היו שני בחורים שעזרו לסייע בהקמתו של המתלון, בעוד עדת הראיה דיברה על אדם אחד בלבד. ייתכן שהעדה ראתה רק אדם אחד, אין בכך כדי לשמוט את הקרקע מתחת גרסתה כי היא ראתה את המתלון בשלב שעדיין היה על הארץ, סייעה בהקמתו, ראתה כי היה דם על פניו ואפילו הושיטה לו מפית נייר כדי שינקו את עצמו.

בשלב השני היתה הגננת עדת ראיה לעימות בין המערער למתלון כאשר המערער ניסה להוציא כסף ואת הפלאפון מכיסו של המתלון, כפי שסיפרה גם המטפלת. קבלת גרסתה של הגננת באשר לשלב השני תומכת בקבלת גרסתו של המתלון ככל שהובאה בגרסתו במשטרה באשר לשלב הראשון.

10. לשיטתנו, די היה בעדותה של הגנת כדי לקבוע ממצאים מרשימים בתיק זה.

כך גם באשר לעדותה של המטפלת. די היה בעדותה של זו האחרונה כדי להביא להרשעתו של המערער. משהיו בפני בית משפט קמא שני המסלולים גם יחד, המסקנה היא בבחינת על אחת כמה וכמה.

צודקת התביעה כאשר היא אומרת שהמערער למעשה חתם את גורלו של ערעור זה כאשר העמיד בחזית המריבה את עצם קיומה של עדת ראייה במקום. כאשר בחר בית המשפט להאמין לגנת, קרסה מאליה גרסת המערער ובכך למעשה יש לסיים את הדיון בהכרעת הדין.

11. לא מצאנו גם כל רבותא בכך שהמערער נתן קבלה למתלונן ובה פרטיו המלאים. מדובר במונית בעלת מספר, ודי ברישום המספר כדי להגיע אל המערער בקלות.

12. באשר לגזר הדין - בית משפט קמא הטיל על המערער 3 חודשי עבודות שירות וגם בכך לא ראינו להתערב. העבירה איננה סתם עבירה של תקיפה, אלא עבירה של תקיפת זקן הגורמת חבלה של ממש. המתלונן הוא יליד 1929 ושנת הלידה מדברת בעד עצמה. בית משפט קמא שקלל את גילו של המערער, שקלל את העובדה כי המדובר באדם נורמטיבי שזו לו הסתבכותו הראשונה והגיע לתוצאה עונשית, מידתית וראויה. לא מצאנו כי נפלה שגגה מעם בית משפט קמא גם בנושא זה שעל כן אנו דוחים את הערעור גם לגבי הענישה.

המערער יתחיל בתשלום הקנס והפיצוי באותם תשלומים שנקבעו על-ידי בית משפט קמא ב- 1.6.15 (במקום 1.4.15 כפי שקבע בית משפט קמא), ואם ישלם את התשלומים כסדרם החל מתאריך זה, לא ישאו כל הפרשים מכל סוג שהוא.

המערער יבצע את עבודות השירות בבית האבות משען למשך 3 חודשים. תאריך תחילת עבודות השירות 24.8.15.

על המערער להתייצב בתאריך זה בפני הממונה, במקום בו נערך הראיון עמו ומשם ילקח למקום עבודות השירות.

המערער הוזהר כדין והובהר לו גם האמור בחוות-דעת הממונה.

המזכירות תעביר העתק מפסק הדין לממונה על עבודות שירות.

ניתן והודע היום ט' סיוון תשע"ה, 27/05/2015 במעמד הנוכחים.

אסתר נחליאלי-חיאט,
שופטת

מרים סוקולוב,
שופטת

דבורה ברלינר, נשיאה
אב"ד

הוקלד על ידי סימונה אלפסי